

BUTCHER & BLACKBIRD

BRYNNE WEAVER

ICHI-GO, ICHI-EE

SLOANE

Een seriemoordenaar zijn die seriemoordenaars vermoordt, is een geweldige hobby... Totdat je zelf opgesloten zit in een kooi.

Drie dagen lang.

Met een dood lichaam.

In de zomer in Louisiana.

Zonder airconditioning.

Ik staar naar het met vliegen bedekte lijk dat achter de gesloten deur van mijn kooi ligt. De knopen van Albert Briscoes overhemd spannen tegen zijn opgeblazen, groengrijze maag. Zijn bewégende maag. De dunne huid golft over de ontstane gassen en de maden die door het vlees proberen te kauwen. De stank van verval, het gezoem van insecten en de geur van zijn stront en pis zijn fucking walgelijk. Ik krijg niet snel een afkeer van lijken, maar ook ik heb mijn grenzen. Ik heb ze liever vers. Ik wil gewoon mijn trofeeën nemen, mijn scène opvoeren en vertrekken, niet rondhangen en toekijken hoe ze verrotten.

Als bij toverslag klinkt er een zacht scheurend geluid, alsof nat papier in stukken uit elkaar valt.

‘Nee...’

Ik kan Albert bijna horen vanuit de hel: *Ja*.

‘O, née née née...’

Echt wel. Dit krijg je ervan als je me vermoordt, vuile trut.

De huid splijt open en er tuimelt een witte massa maden naar buiten, als kleine rijstkorrels. Alleen kruipt een aanzienlijk aantal van die korrels in een ijzig tempo naar me toe, op zoek naar een rustig plekje om de volgende fase van hun levenscyclus te voltooien.

‘Jezus Christus.’ Ik plof neer op mijn billen, voel de smerige stenen vloer van mijn kooi onder me en krul mezelf op tot een bolletje. Mijn voorhoofd drukt tegen mijn knieën tot het pijn doet. Ik begin te neuriën in de hoop dat ik de geluiden overstem die plotseling te hard om me heen opklinken. Mijn melodie wordt luider en luider, tot mijn gebarsten lippen af en toe een woord vormen. *No one here can love or understand me... Blackbird, bye, bye...* Ik neurie en zing tot de woorden vervagen, en de melodie ook.

‘Ik zweer mijn zondige gewoonten af,’ zeg ik nadat het lied is weggeëbd tussen de stofdeeltjes en het gezoem van transparante insectenvleugels.

‘Dat is jammer. Ik wed dat ik je zondige gewoonten wel leuk zou vinden.’

Ik schrik op van het geluid van een diepe, zachte stem van een man, waarbij een vaag Iers accent elke noot verwarmt. Mijn gevloek doorklieft de vochtige lucht als mijn hoofd tegen de ijzeren dwarsbalk van mijn kleine cel slaat omdat ik me buiten het bereik van de man haast. Hij staat nu in de dunne lichtstraal die door het raam valt, waarvan het glas ondoorzichtig is door vliegenstront.

‘Je lijkt in een lastig parket te zitten,’ zegt hij. Een scheve grijns sluipt over zijn gezicht, de rest van zijn gelaatstrekken is gehuld in schaduwen. Hij doet een paar stappen de kamer in

om naar het lijk te staren en bukt zich om het beter te kunnen bekijken. 'Hoe heet je?'

Ik ben op dag drie van geen koffie. Geen eten. Mijn maag is vast al geïmplodeerd en heeft andere organen in de leegte meegezogen. Een luid, wanhopig en hongerig intern monoloog probeert me ervan te overtuigen dat het in feite écht kleine rijstkorrels zijn die op me afkomen en die misschien toch eetbaar zijn.

Dit kan ik niet aan.

'Ik denk niet dat hij antwoord zal geven,' zeg ik.

De man grinnikt. 'Denk je? Ik weet toch al wie hij is. Albert Briscoe, het Beest van de Bayou.' De blik van de man blijft lang op het lijk gericht voordat hij zijn aandacht naar mij verschuift en vraagt: 'Maar wie ben jij?'

Ik antwoord niet en blijf stil zitten terwijl de man voorzichtige, afgemeten stappen om de hoek van de kooi zet om me beter te kunnen zien. Ik zit weggedoken in de schaduwen. Als hij zo dicht bij me is als de tralies toelaten, hurkt hij neer. Ik probeer me te verstoppen onder mijn warrige haar en opgevouwen ledematen, zodat hij alleen mijn ogen kan zien.

En omdat ik natuurlijk ook nóóit geluk heb, is hij adembemend knap.

Kort bruin haar, kunstig verfromfaaid. Sterke gelaatstreken, maar niet streng. Een sluwe glimlach legt zijn perfecte tanden bloot en hij heeft een litteken dat recht door zijn bovenlip snijdt. Zijn lippen lijken veel te uitnodigend gezien mijn gevangenschap: de onderste iets voller dan de bovenste. Ik mag er niet aan denken dat ik erop wil bijten. Helemaal niet.

Maar dat doe ik wel.

En wat mij betreft: ik zie er fucking wálgelijk uit.

Geklit haar. Vlekkerige, bebloede kleren. De slechtste adem in de geschiedenis van ademgeurtjes.

'Je bent niet Alberts gebruikelijke type,' zegt hij. '

‘Wat weet jij over zijn gebruikelijke type?’

‘Dat je te oud bent om dat te zijn.’

Hij heeft gelijk. Niet dat ik met mijn drieëntwintig jaar oud ben. Maar deze man weet net zo goed als ik dat ik veel te oud ben naar Alberts smaak.

‘En hoe weet jij dat precies?’

De ogen van de man glijden naar het lijk en een blik van walging trekt over zijn schaduwrijke gezicht. ‘Omdat ik er werk van heb gemaakt om dat te weten.’ Hij kijkt me weer aan en glimlacht. ‘Ik denk dat jij er ook je werk van hebt gemaakt, als ik zo kijk naar de kwaliteit van het jachtmes dat in zijn keel zit. Handgemaakt damast. Waar heb je dat vandaan?’

Ik zucht. Mijn blik blijft hangen op het lichaam en mijn favoriete mes voordat ik mijn wangen tegen mijn opgetrokken knieën druk. ‘Etsy.’

De man grinnikt en ik raap een steentje op om het weer op de vloer van mijn kooi te laten vallen.

‘Ik ben Rowan,’ zegt hij, terwijl hij zijn hand in de kooi steekt. Ik kijk ernaar en gooi nog een steentje en hoewel ik geen aanstalten maak om zijn gebaar te accepteren, houdt hij nog steeds zijn hand naar me uitgestoken. ‘Je kent me misschien als de Slachter van Boston.’

Ik schud mijn hoofd.

‘De Massamoordenaar van Massa’s...?’

Ik schud opnieuw mijn hoofd.

‘De Geest van de Oostkust...?’

Ik zucht. Ik heb van al die namen gehoord, maar dat vertel ik hém echt niet.

Mijn bloed stroomt wild door mijn aderen. Ik ben blij dat hij niet kan zien dat mijn wangen roodgloeiend zijn. Ik weet precies hoe hij genoemd wordt en dat hij niet veel van mij verschilt: een jager die de voorkeur geeft aan het ergste wat de maatschappij uit de krochten van de hel weet te halen.

Rowan haalt eindelijk zijn hand uit mijn kooi en zijn glim-

lach verdwijnt. 'Jammer, ik dacht dat je een van mijn bijnaampjes misschien zou herkennen.' Hij zet zijn handen op zijn knieën en komt overeind. 'Nou, ik kan maar beter gaan. Aangenaam je bijna te ontmoeten, naamloze gevangene. Het ga je goed.'

Met een vluchtige glimlach draait Rowan zich om en loopt naar de deur.

'Wacht! Wacht. Alsjebliéft.' Ik krabbel overeind en grijp de koude tralies beet op het moment dat hij de drempel bereikt. 'Sloane. Mijn naam is Sloane. De Webbenwever.'

Een moment van stilte volgt. De enige geluiden komen van zoemende vliegen en maden die gestaag het rottende vlees verorberen.

Rowan kijkt over zijn schouder.

In een oogwenk staat hij daar, recht voor me. Zijn beweging is zo snel dat ik achteruit stap, weg van de tralies, maar niet voordat hij mijn hand grijpt en hem krachtig schudt.

'O mijn god. Ik wist het. Ik wist verdomme dat ze het fout hadden. Het móést wel een vrouw zijn. De Webbenwever! Zo'n coole naam. De ingewikkelde visdraad, de verdomde óógballen. Verbazingwekkend. Ik ben zo'n grote fan.'

'Euh...' Rowan blijft mijn hand schudden ondanks mijn poging om hem weg te trekken. 'Bedankt... denk ik...?'

'Heb jij die naam bedacht? De Webbenwever?'

'Ja...' Ik ruk mijn hand los, zodat ik de afstand tussen mezelf en deze veel te enthousiaste Ier kan vergroten. Hij grijnst naar me alsof hij ontzag voor me heeft en als ik niet zestig lagen vuil op mijn huid had zitten, weet ik zeker dat hij voor de tweede keer de blos op mijn wangen zou kunnen zien. 'Vind je hem niet stom?'

'Nee, hij is geweldig. De Massamoordenaar klinkt pas dom. De Webbenwever is behoorlijk stoer.'

Ik haal mijn schouders op. 'Ik vind het een beetje klinken als een kreupele superheld.'

‘Beter dat dan dat de autoriteiten iets verzinnen voor je. Geloof me maar.’ Rowans blik glijdt naar het lijk en weer terug, zijn hoofd gekanteld als hij mij bekijkt. Hij knikt een keer in Alberts richting. ‘Hij moet echt een vieze worm zijn geweest. Snap je?’

Er is een lange pauze en de stilte tussen ons wordt enkel onderbroken door het gezoem van insectenvleugels.

‘Nee. Ik snap het niet.’

Rowan zwaait met een hand. ‘Het is een Ierse uitdrukking en betekent zoiets als dat hij een lastpost was. Maar ik vond het een behoorlijk slimme woordspeling, gezien de omstandigheden,’ zegt hij. Zijn borstkas zwelt van trots terwijl hij met een duim in de richting van de maden op het lijk wijst. ‘De vraag is echter hoe jij in die kooi terecht bent gekomen terwijl hij dood is, met je mes in zijn keel? Heb je hem door de tralies heen gestoken?’

Ik kijk omlaag naar mijn voorheen witte overhemd en de vuile laarsafdruk die verborgen zit onder de klodders bloed. ‘Ik denk dat je zou kunnen zeggen dat het slechte timing was.’

‘Mmm,’ zegt Rowan met een wijs knikje. ‘Heb ik misschien ook wel één of twee keer gehad in het verleden.’

‘Bedoel je dat jij ook opgesloten hebt gezeten in een kooi vlak bij een dood lichaam en een klein leger van rijstkorrels dat je kant op marcheert?’

Rowan kijkt naar beneden en fronst. ‘Nee. Ik kan niet zeggen dat ik dat al heb meegemaakt.’

‘Dat dacht ik al,’ mompel ik met een vermoeide zucht. Ik veeg mijn handen af aan mijn smerige spijkershort en doe een laatste stap naar achteren, terwijl ik mijn heup kantel. Ik begin me te ergeren aan deze indringer die niets anders lijkt te doen dan mijn langzame hongerdood uitstellen. Ik ben er vrij zeker van dat hij een beetje gek is en ik krijg ook niet de indruk dat hij me hier echt uit wil laten. Dan kunnen we maar beter voortmaken. ‘Nou...?’

‘Ze maken behoorlijke vorderingen, die kleine rijstkorrels,’ zegt Rowan, meer tegen zichzelf dan tegen mij, terwijl zijn blik gekluisterd blijft op het spoor van de kleine witte wormpjes die mijn kant op komen. Wanneer zijn ogen de vloer verlaten, ontmoeten ze de mijne weer. ‘Zullen we gaan lunchen?’

Ik kijk de vreemdeling aan met een vlakke blik terwijl ik naar mijn bebloede, met laarzen bedrukte shirt gebaar. ‘Tenzij je wilt dat ze ons allebei onmiddellijk naar de gevangenis wilt sturen... nee...?’

‘Juist,’ zegt hij met een frons, voordat hij naar Alberts lichaam loopt. Hij doorzoekt de zakken, maar vindt niets. Als hij opkijkt naar de opgezwollen nek, slaakt hij een triomfante-lijk geluidje en trekt mijn mes los waarna hij aan een zilveren ketting rukt. De schakels knappen onder de snelle beweging van zijn sterke greep. Hij schenkt me een glimlach als hij opstaat en opent zijn vingers. Op zijn handpalm ligt een sleutel.

‘Neem een douche. Ik zal je wat kleren geven. Daarna steken we het huis in brand.’

Rowan doet de deur van het slot en steekt een hand naar binnen in de schaduwen van mijn kooi.

‘Kom op, Raafje. Ik heb zin in barbecue. Wat zeg je ervan?’